

SARA STORM

*Väkymätön
rakastaja*

SARA STORM

*Näköymätön
rakastaja*

 SAGA
EGMONT

Sara Storm

Näkymätön rakastaja

SAGA Egmont

Näkymätön rakastaja

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2009, 2022 Sara Storm and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728296431

1st ebook edition

Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Hämärä laskeutui pikku hiljaa. Se oli hentoa hämärää, kietoutui puiden ja pensaiden ympärille suloisena, kevyenä. Se oli niin ohutta, ettei kätkenyt sisäänsä alkukesän uhkeaa vihreyttä. Mutta tarpeeksi tiheää, että piilotti ulkopuolisten katseilta salaisten rakastavaisten kohtaamiset.

Silva vilkaisi pihalle ja sitten huvilan seinällä raksuttavaan Junghans-seinäkelloon, jonka raskas heiluri ei ollut väsynyt vuosikymmenten saatossa. Se löisi kohta kumeasti kymmenen kertaa. Oli aika.

Tony oli kotona, mutta hän ei enää tänään kaipaisi Silvan seuraa. Tai eihän hän sitä enää nykyisin tainnut ikinä kaivata, mutta koska he asuivat saman katon alla, he pakostikin saattoivat joskus samaan huoneeseen – syömään tai katsomaan televisiota. He nukkuivat erillään, olivat nukkuneet jo yli vuoden. Silva oli muuttanut nukkumaan kirjastohuoneen viereiseen kamariin. Tony oli jäänyt yläkerran makuuhuoneeseen. Eikä ollut vastustanut Silvan muuttoa yhdelläkään sanalla.

Lankkulattia narahteli vain aavistuksenomaisesti, kun Silva siirtyi makuukamaristaan kirjastohuoneeseen ja polvistui lattialle. Hänellä oli kädessään litteäpäinen, pieni meisseli. Hän työnsi kätensä räsymaton alle, liu'utti meisselin jo tutuksi käyneeseen rakoon lattiassa ja väänsi. Luukun reuna nousi niin, että hän saattoi nostaa sen kokonaan syrjään saranan varassa. Alta paljastui maantuoksuista pimeyttä, mutta Silva ei kavahtanut sitä. Hänhän oli leikkinyt käytävässä jo lapsena. Se oli tosin ollut jyrkästi kiellettyä, mutta tietyssä iässä maanalainen käytävä oli ollut liian suuri houkutus. Se on ikivanha, siellä on sortumisvaara, äiti oli paasannut saatuaan tyttärensä kiinni maanalaisista leikeistä.

Käytävä oli rakennettu 1700-luvun alussa, isonvihan aikana, oli pappa kertonut Silvalle. Silloin paikalla oli sijainnut kartano, joka oli sitten myöhemmin palanut maan

tasalle. Kaksisataa vuotta myöhemmin, sisällissodan aikaan, Koiviston silloinen omistaja oli kunnostuttanut käytävän siltä varalta, että hänen olisi tarvinnut paeta punakapinallisia sitä kautta. Eikä huvila tietysti ollut silloin vielä ollut nimeltään Koivisto. Sen nimen sille oli antanut pappa - siksi, että hän oli lähtenyt talvisodan jaloista evakoksi Koiviston pitäjältä Karjalan Kannakselta, ja haikaili sinne takaisin koko ikänsä. Samoin kuin mummokin. Silvan isä oli ollut evakkoon lähtiessään vain kolmivuotias, mutta se ei ollut estänyt häntä aikuisena potemasta samaa ikävää. Nykyisin Silvasta tuntui, kuin hän olisi perinyt sen kaipuun. Aivan kuin se olisi siirtynyt veren mukana isältä ja isoisältä. Silva ei ollut varma, ikävöikö menneisyyden Karjalaan, vai ylipäänsä jonnekin muualle. Pois sieltä, missä oli.

Tunnelin edellisestä kunnostuksesta oli siis aikaa yhdeksänkymmentä vuotta, mutta silti Silva ei pelännyt laskeutuessaan hitaasti puisia tikkaita alas. Hänellä oli kummallisen turvallinen tunne käytävän ikivanhoilla hirsillä tuettujen maaseinien suojassa. Aivan kuin ne olisivat suojelleet häntä kaikelta pahalta.

Heti tikkaiden vieressä oli maaseinässä pieni syvennys. Siinä odotti metallinen lyhty. Silva otti kostumisen ehkäisemiseksi muovipussissa olevat tulitikut ja sytytti lyhdyn sisällä olevan paksun valkoisen kynttilän. Sitten hän laski hitaasti luukun takaisin paikalleen käytävän suuaukon päälle, varoen kolauttamasta. Hän oli kiinnittänyt pienen räsymäton nastoilla luukun kanteen. Näin se oli turvassa katseilta. Silva oli suhteellisen varma, ettei Tony tiennyt lattialuukusta. Ei ollut mitään syytä, miksi hän olisi koskaan tutkinut kamarin lattiaa.

Kirjastohuone ja Silvan nukkumakamari olivat yhteydessä toisiinsa, ja hän oli kaiken varalta laittanut molempien ovet sisäpuolelta säppiin. Hän teki niin aina.

Tony ei ollut sanonut asiasta mitään, joten tuskinpa hän oli yrittänytkään pyrkiä Silvan luo. Ja se oli pelkästään hyvä asia.

Käytävä oli pitkä, se oli nelisensataa metriä. Se päättyi vanhaan maakellariin Koiviston piha-aluetta ympäröivän korkean metallisen aidan toisella puolella. Kellarin avoimesta oviaukosta Silva pujahti lyhtyineen kesäillan hämärään. Sadan metrin päässä meren rannassa sijaitsevasta vanhasta luotsimökistä kajasti valoa. Siellä odotettiin häntä.

Silva oli tavannut Samun kuukausi sitten. Sinä päivänä oli luvattu sadetta, mutta aamulla aurinko oli porottanut meren yllä pilvettömältä, huikaisevan siniseltä taivaalta. Silva oli aikonut ajaa kaupunkiin torille. Hänellä oli päällään kaunis, luonnonvalkoinen, kukallinen kesämekko – aivan pikkuisia, sinisiä lemmikkejä. Mekossa oli polviin asti ulottuva laaja helma ja vartalonmyötäinen yläosa. Hän oli laittanut mekon seuraksi soman olkihatun kaupunkireissua varten. Niin, hän oli pyntännyt. Koska eihän hän käynyt juuri missään, edes torilla. Enää.

Vilkaistuaan ikkunasta ulos Silvaan oli kuitenkin iskenyt vastustamaton halu lähteä merelle. Meri oli kutsunut häntä. Ja hän oli vastannut kutsuun melkein juoksujalkaa. Tonyn sihteeri Niina oli katsonut oudoksuen, kun hän oli mekon helma hulmuten kiiruhtanut laiturille ja soutuveneeseen. Hän oli soutanut niemennokkaan ja siitä pienten saarten väliin, hän oli hengittänyt aurinkoa ja suolaista tuulta ja jostain syystä tuntenut olevansa enemmän elossa kuin pitkiin aikoihin.

Sitten oli alkanut sade. Se oli syöksynyt taivaalta alas yhtäkkiä, tumma pilvi oli ilmestynyt tyhjästä suoraan Silvan yläpuolelle. Isot pisarat olivat kasteleet hetkessä hänen kesämekkonsa ja liimanneet sen kiinni ihoon. Silva oli

alkanut kiireesti soutaa kohti lähintä pikkusaarta. Sade oli koko ajan yltynyt. Hän oli ollut läpimärkä rantauduttuaan. Hän oli kiskonut veneen hiekalle ja pyrähtänyt juoksuun. Sitten oli tullut Samu – yhtä tyhjästä kuin se sadepilvi. Yhtäkkiä mies oli vain ollut siinä, tarttunut Silvaan ja suudellut hänet läkähdyksiin. He eivät olleet koskaan aiemmin elämässään tavanneet. Mutta silti märkä Samu oli suudellut yhtä märkää Silvaan niin kuin ei kukaan mies koskaan aiemmin ja sitten purskahtanut nauruun.

– Minä luulin, ettei sinua ollut oikeasti olemassa, hän oli selittänyt naurunsa lomasta.

– Ei olemassa? Silva oli ihmetellyt vieläkin toimintakyvyttömäksi huumaantuneena. – Että minä olen joku kangastus vai?

– Jotain sellaista. Maalle juokseva merenneito. Lihaksi tullut sateenjumalatar. Pitääkö minun pyytää anteeksi?

– Ei pidä, Silva oli kuullut sanovansa.

Samu oli hymyillyt. Silva oli vasta nyt katsonut miestä ja todennut, että tällä oli kullanväriset silmät, hiekanruskea pörröinen tukka ja samanvärisen pieni parransänki.

– Mistä sinä tänne ilmestyit? Samu oli kysynyt.

– Tulin sateensuojaan.

Mies oli alkanut nauraa uudelleen.

– Eihän tällä saarella ole ollenkaan puita!

Se oli totta. Pikkusaarella oli vain jotain repaleisia pikku koivuja, joista ei ollut sateella mitään iloa. Silva ei ollut ymmärtänyt, miksi oli valinnut juuri tämän saaren. Tai myöhemmin hän kyllä ymmärsi, siltä hänestä tuntui. Hän oli tullut saareen samasta syystä kuin oli lähtenyt merellekin. Koska oli tuntenut jonkun kutsuvan häntä niin voimakkaasti.

Pikkuisen, rapatun, valkoisen luotsimökin omisti Toivo Rainio. Positiivisesta nimestään huolimatta hän oli Silvan

mielikuvissa aina synkän näköinen, juro kaitakasvoinen ukko, joka käveli tienlaitaa kädet selän takana, kuin jatkuvasti hautoen ikäviä ajatuksia. Kun Silva oli ollut lapsi, Toivo Rainio oli vielä viettänyt kesäisin joskus aikaa mökissä. Nyt häntä ei ollut näkynyt enää vuosikausiin. Pittoreskisti rapistunut mökki niemenkärjessä, vain puolen kilometrin päässä Koivistosta, oli ollut tyhjillään kesät talvet. Kunnes Samu Koskinen oli vuokrannut sen täksi kesäksi.

Samu oli kutsunut Silvan luokseen lämmittelemään. Silva oli ottanut kutsun vastaan, vaikka olisi yhtä hyvin voinut mennä kotiinsa. Mutta hän oli seurannut soutuveneellään kajakilla melovaa Samua kuin lumottuna. Eikä se lumous ollut haihtunut vieläkään.

Samu oli nähnyt Silvan saapumisen. Luotsimökin ovi aukesi ennen kuin Silva ehti tarttua ovenkahvaan. Mies nykäisi hänet kynnyksen yli ja sulki syliinsä.

- Oli ihan kauhea ikävä, hän kuiskasi Silvan tukkaan ja tuntiessaan Silvan vartalon nytkähtelevän omaansa vasten moitti: - Nauratko sinä minulle, nainen?

- No vähän, Silva myönsi. - Ei tietenkään pitäisi. Onhan siitä jo kauan, kun viimeksi nähtiin...

- Viisitoista tuntia ja viisi minuuttia, Samu sanoi ja hänen lämpöiset huulensa viipyilivät hetken Silvan kaulan iholla. - Mitä sinä haluat tehdä, kaunis tyttö?

Silva vilkaisi ympärilleen pikku mökissä, jonka hämärillä seinillä takkatulen loimu leikki. Häntä hymyilytti taas. Samun seurassa hän oli oppinut uudelleen hymyilemään, kahden lamaantuneen, hymyttömän vuoden jälkeen. Samu oli tehnyt hänelle hyvää niin monella tavalla.

- Minä haluan käpertyä sohvalle ihanan miehen kainaloon, Silva sanoi.

- Onnistuu.

Mutta ei Silva mennyt Samun kainaloon, vaan Samu heittäytyi selälleen kuluneelle sohvalle, ja Silva hänen vatsansa päälle. He suukottelivat, vaihtoivat suloisen helliä suudelmia, jotka syvenivät pikku hiljaa kiihkeiksi ja kosteiksi. Vanhan luotsimökin seinät katselivat vaiti sille viime viikkojen aikana tutuksi käynyttä näytelmää: yksi kerrallaan kuumilta ihoilta pois kuoriutuvia vaatekappaleita, kiihtyvää hengitystä, huokauksia, voihkaisuja, notkeita vartaloita, jotka kietoutuivat yhteen ja sammuttivat poltteen toisissaan vapisuttavaksi nautinnoksi.

He eivät kyselleet, eivät vaatineet toisiltaan mitään selitystä. Samu ei kysynyt, miksi Silva oli ryhtynyt suhteeseen hänen kanssaan, vaikka oli naimisissa. Eikä ihmetellyt ääneen, miksi Silva oli eristäytynyt Koivistoon. Luultavasti hän tiesi, olihan Sinun tähtesi -lehden lyhyttä taivalta ja äkillistä loppua käsitelty mediassa laajasti. Myrskynheimo-yhtymän lehtien kilpailijat olivat tarttuneet aiheeseen halukkaasti ja uhranneet sille paljon palstamillimetrejä. Mutta Samu ei ollut kosketellut asiaa sanallakaan, eikä ollut kysynyt Silvalta ikinä mitään tarkennuksia. Silva sai kertoa, mitä halusi. Samu kyllä kuunteli, muttei kysellyt. Ja Silva arvosti sitä suuresti.

Hänkään ei ollut kysynyt Samulta tämän entisestä elämästä. Samu oli sanonut hypänneensä pois oravanpyörästä, muuttaneensa pois Helsingistä kesäksi syrjäiseen luotsimökkiin rauhoittumaan. Hän kirjoitti kirjaa, jonka käsikirjoituksen ehkä näyttäisi Silvalle, kun se valmistuisi. Se riitti Silvalle. Oikeastaan Silvalle riitti se, että Samu oli olemassa tässä ja nyt, hänelle. Miehen läheisyys oli hänelle kuin lääkettä. Sen lisäksi että hänen mielensä oli sairastanut kahden vuoden takaisten raskaiden tapahtumien vuoksi, oli hänen ruumiinsakin sairastanut. Se oli sairastunut kosketuksen puutteesta. Silva oli tajunnut

sen heti Samun tavattuun. Jos kukaan ei koskettanut, painui kumaraan, paleli ja tunsu outoja kipuja. Ihmisen iho oli koskettamista varten.

Kumma, että koiria ja kissoja muistettiin pajata helpommin kuin ihmisiä, Silva ajatteli. Tony tosin ei pajannut Silvan kissaakaan. Hyvä kun sieti sitä silmissään. Vastenmielisyys oli molemminpuolista – Sisu, valkoinen omanarvontuntoinen kolli, poistui huoneesta saman tien, kun Tony astui sinne.

– Minä en osaisi olla ilman lemmikkiä, Silva ajatteli ääneen. He makasivat sohvalla sylikkään. Tony oli peitellet Silvan viltillä, ettei hän palelisi.

– Minulla ei ollut lapsena kuin kerran marsu. Asuttiin keskellä betonia Helsingissä, ja äiti ja isä eivät suostuneet ottamaan kissaa tai koira, niin kuin minä toivoin, Samu sanoi.

– Niin, Koivistoon oli kiva ottaa lemmikkejä. Minulla oli koira, ihana spanieli, joka eli neljätoistavuotiaaksi. Ja kissoja meillä oli aina.

Samu näytti hämmästyneeltä.

– Onko Koivisto sinun lapsuudenkotisi?

– Niin voi sanoa. Me muutimme sinne kun olin neljä. Mummo ja pappa muuttivat sieltä silloin kaupunkiin, halusivat palvelujen äärelle, kun alkoivat olla vanhoja ja vaivaisia.

– Minä olen luullut, että se on sinun miehesi lapsuudenkoti. Kun puhutaan Myrskynheimon Koivistosta, ihan niin kuin se olisi aina ollut...

– Se onkin aina ollut, Silva keskeytti ja huomasi ärsyyntyvänsä kun joku oli luullut, että Tonylla oli jotain tekemistä Koiviston kanssa. – Kun minä tapasin Tonyn, hänen nimensä oli Toni Mattinen. Hän otti minun sukunimeni.

Samun kullanvärissä kapeissa silmissä vilahti vaikeasti tulkittava ilme. Oliko siinä huvittumista, Silva pohti.

- Toivoitko sinä sitä? Samu kysyi.

- Hah, miksi olisin. Aloite tuli Tonylta. Hänestä se oli hyvä ajatus, koska isä kasvatti hänestä toimitusjohtajaa Myrskynheimo-yhtymään. Perheyriyksessä on hyvä olla toimitusjohtaja, jonka tunnistaa heti nimestä perheenjäseneksi, hän perusteli. Eikä isällä ollut mitään asiaa vastaan.

Silva kuuli äkäisen sävyn äänessään ja huokaisi. Niin, sekin oli alkanut suututtaa häntä - että Tonylla oli hänen nimensä, heidän sukunsa nimi. Hänen ei olisi pitänyt luovuttaa sitä Tonylle. Vaikka he olivat edelleen naimisissa, hänestä tuntui tältä. Silva ymmärsi hyvin niitä miehiä, joita suututti, että ex-vaimo piti edelleen heidän nimeään, vaikka olisi jo uusissa naimisissakin. Jos kerran antoi nimensä toiselle, sitä ei saanut enää pois. Nimeä pystyi pitämään panttivankina ihan laillisesti.

- Komea nimi, Samu totesi. - Kyllähän se kalskahtaa erilaiselta kuin Mattinen. Puhumattakaan sitten siitä, että kyse on tunnetusta ja arvostetusta liikemiessuvusta. Ja hän muutti sitten iin yksi etunimessään samaan syssyyn?

- Niin. Ihan kuin ei olisi tiennyt kuka on, ja sitten keksi, että haluaa olla Tony Myrskynheimo. Kuulostaa ainakin hienolta.

Samun huulille hiipi kiusoitteleva hymy.

- Tsot tsot. Miten sinä, Silva Myrskynheimoksi syntynyt, voisit muka ymmärtää meidän -nen-aatelisten tuskaa? Teikäläiset saavat varmasti parempaa palveluakin Stockmannilla, heti kun vilautatte visakorttianne, niin että näkevät nimen.

- Siitä minä en tiedä mitään. Käyn Stockmannilla harvoin, Silva kommentoi ja yritti olla kuulostamatta

jäykältä. Samu selvästi laski leikkiä, joten hänenkin piti ottaa tämä sanailu sellaisena. Kevyenä.

- Sinun nimesi kyllä on hieno, Samu jatkoi. - Tuollainen hyvin kansallisromanttinen sukunimi, ja sitten latinankielinen etunimi. Metsä, sitähan Silva tarkoittaa?

Silva nyökkäsi.

- Minun toinen nimeni on Karelia.

- Karelia? Niin kuin Karjala?

- Niin. Sieltähän minun isoisäni oli lähtöisin, Koivistolta. Ja hän teki omaisuutensa metsällä. Hänellä oli saha ja runsaasti metsäomistuksia, jotka hän myi vuonna 1938.

- Sopivasti ennen sotia.

- Aivan. Olisivat jääneet rajan taakse ja hän olisi menettänyt kaiken. Sen sijaan hänestä tuli rikas mies.

- Ja hän perusti lehtiä.

- Niin. Neljä. Isän aikana määrä nelinkertaistui. Nyt lehtiä on parikymmentä.

- Silva Karelia, Karjalan metsä. Sinä olet siis saanut nimesi sukusi omaisuuden alkuperän mukaan.

- Tai sitten isoisä rakasti Karjalan metsiä. Niin hän ainakin sanoi. Hän valitsi minulle nimen.

Samu havaitsi loukkaantuneen soinnin Silvan äänessä.

- Aivan. Tietysti. Kotiseuturakas mies. Anteeksi. Ei kukaan anna kauniille tyttölapselle nimeä omaisuutensa mukaan. Oli tyhmää edes vitsailla sellaisesta.

Samu painoi sukon Silvan ohimolle ja nousi sohvalta.

- Nyt minä tarjoilen sinulle iltapalaa, kaunis tyttö. Riisipiirakoita katkaraputäytteellä. Mitä haluat niiden kanssa? Valkoviiniä? Teetä? Kaakaota?

- Kaakao kuulostaa hyvältä, Silva sanoi ja kierähti vatsalleen huopaan kääriytyneenä. Hänestä oli mukava katsoa alastoman Samun puuhailua mökin pikkuisessa keittiönurkkauksessa. Mies oli kaunis, sopusuhtainen ja jäntevä. Hän ei ollut pitkä, ennemminkin ehkä

keskimittainen, mutta raajat olivat pitkät ja hoikat. Ne tekivät hänestä poikamaisen näköisen. Silva ei ollut kysynyt Samun ikää, mutta arveli hänen olevan kolmenkymmenen tietämissä. Luultavasti hän harrasti jotain urheilua, koska vatsa oli niin kaunis, litteä. Suunnilleen samanikäisellä Tonylla oli jo kunnon vatsakumpare kalliin pukunsa piilossa. Tony ei urheillut kuin satunnaisesti. Sen sijaan hän söi ja joi epäsäännöllisesti ja liikaa.

Samu liikkuikin kauniisti, sulavasti.

- Sinä voisit olla tanssija, Silva ajatteli ääneen.
- Mitä sinä sanoit? Samu ihmetteli.
- Sanoin että voisit olla tanssija. Liikkumisesi on niin

kaunista katseltavaa.

- Auh. Vai tanssija. Sehän on tyttöjen hommaa.

Samu hymyili tuodessaan kaakaotarjotinta, jossa oli lasilautasella pino tuoksuvia riisipiirakoita.

- Mutta pitää kai tunnustaa, että minä olen miekkaillut kahdeksan vuotta, hän sanoi.

- Miekkaillut! Huijaat.
- Enkä. Harrastan florettimiekkailua. Mitäs siihen sanot?
- Sanon että huh, miten seksikästä.

Samun kullanväriset silmät hymyilivät. Silva otti kaakaota ja piirakoita. Ne maistuivat taivaallisilta. Osittain varmasti siksikin, että hän sai syödä niitä sylissä.

Kello näytti puolta viittä, kun Silva suukotti Samua jäähyväisiksi ja poistui luotsituvasta. Kirkas aamuaurinko katseli hänen menoaan puun latvusten välistä. Aamukaste tuntui viileältä nilkoissa.

Valkoinen kolli juoksi Silvan luo juuri kun hän oli pujahtamassa maakellariin. Se oli Silvan kissa, Sisu.

- Miau, Sisu sanoi.
 - Miau, Silva vastasi. - Oliko sinulla hyvä reissu?
- Sisu hieroi otsaansa Silvan pohkeisiin ja purisi.